

Leren lezen

Catootje kon niet leren lezen. Ik weet nog hoe moeilijk de leerkracht van de cluster 4 basisschool het vond om haar voor het lezen te interesseren. Ze waren er ook te vroeg mee begonnen, dat realiseerde hij zich ook wel en dat had een enorme weerstand bij Cato opgebouwd. Dat vond Cato's meester ook erg jammer.

Maar wat voor Cato het aller moeilijkst was van alles, had te maken met iets heel anders. Het had te maken met de gesproken taal en met mensen die haar daarmee tot leren probeerden te brengen.

Cato weet vanaf het moment dat ze zich bewust werd van haar omgeving dat ze die omgeving niet kan volgen. Ze begrijpt niet wat mensen tegen haar zeggen en ze kan niemand vertellen wat haar bezig houdt. Wat ze graag zou willen, waarvan ze droomt, wat ze vervelend vindt of waar het pijn doet. Ze heeft een ernstige taal/spraakstoornis. De rest van de wereld heeft dat niet. Alle andere mensen om haar heen begrijpen elkaar uitstekend, dat ziet ze ook wel. Alleen zij snapt het niet.

Nu moet ze ook nog leren lezen en alsof dat niet moeilijk genoeg is, gaat er iemand naast haar zitten die tegen haar gaat praten. Ze moet blijven zitten, ze mag niet weg. De stem is vriendelijk dat wel, maar ook dwingend. Meestal begrijpt ze niet wat die stem zegt. Ze wil niet. Als ze een boekje ziet gaat ze huilen.

Toen Catootje 13 was kreeg ze een laptop en een zelfnavigerend computerprogramma dat haar leerde lezen. De computer praatte niet. Het programma leidde haar langs de woorden en de plaatjes lieten zien wat het betekende. Zat er ook een stem in de computer? Misschien wel, maar dat gaf niet. Dat was een stem die ze zelf af kon zetten en weer aan. Die ze kan laten herhalen tot ze het begrijpt. Het is geen onwillige stem. De stem klinkt altijd hetzelfde.

Catootje kan nu lezen en ze kan er geen genoeg van krijgen.

Sas Boot-Ton